

Krisen i Venezuela trappas upp

2009 avsattes Honduras´ president Zelaya i en USA-stödd statskupp; 2012 avsattes Paraguays president Lugo i en USA-stödd parlamentarisk kupp; 2017 avsattes Brasiliens president Dilma Rousseff i en USA-stödd parlamentarisk kupp. Dessa olagliga ?regimförändringar? har godkänts av USA, EU och NGO:er som den ökända svenska ?Människorättsorganisationen? CRD (?Civil Right Defenders?). Dessa som alla, utan tillstymmelse till bevis, ropar om valfusk i Venezuela. Och kritiserar landets regering för en kris som de själva framkallat. Venezuela har för mycket olja och andra resurser för att USA och dess underlydande kan acceptera en regering som vill att landets resurser ska komma den egna befolkningen till godo. Därav det nu pågående kuppöversöket, uppbackat av bolagsmedierna.

Trump erkänner USA:s man som Venezuelas president. Hur blev det så?

En subjektiv reflektion av dagens händelser

1. År 2017 krävde den venezuelanska USA-stödda högeroppositionen att VALET TILL PRESIDENTPOSTEN SKULLE TIDIGARELÄGGAS samtidigt som den gick ut i våldsamma protester under fyra månader som krävde 120 människoliv.
2. Oppositionen och regeringen kom dock överens om att inleda en dialog där Spaniens före detta regeringspresident Rodrigo Zapatero accepterades som medlare och att förhandlingarna skulle genomföras på neutral mark, i Dominikanska Republiken.
3. I början av februari 2018 kom parterna överens om att tidigarelägga presidentvalet till den 22 april, på så sätt tillmötesgick regeringen oppositionens krav. Kvällen den 6 februari väntade regeringsdelegationen, Zapatero, Dominikanska republikens president Danilo Medina samt världspresen på att de bägge parterna skulle skriva under överenskommelsen som låg på bordet i presidentpalatset och som zoomades in av kameramännen/kvinnorna.
4. Oppositionens chefsdelegat, Julio Borges, anlände dock inte och överenskommelsen arkiverades. Rex Tillerson, Trumps dåvarande utrikesminister ringde upp Borges från Colombias huvudstad Bogota och bara de två vet vad som sades i det telefonsamtalet någon timma innan undertecknandet av den gemensamma överenskommelsen denna februarikväll.
5. Regeringen Maduro erbjöd Borges och oppositionen nya samtal men situationen var helt plötsligt helt låst.
6. Presidentvalet genomfördes den 20 maj 2018, alltså en månad senare än vad som överenskommelsen stipulerade för att ge Borges och oppositionen betänketid. Men den delen av oppositionen i Venezuela var inte intresserad av ett val. Däremot deltog 3-4 presidentkandidater från den brokiga politiska oppositionen i Venezuela och registrerade drygt 35 procent av rösterna. Borges och

den våldsamma oppositionen uppmanade till bojkott. Valresultatet och deltagandet var dock avsevärt större än valet i USA och resultatet i flera av de latinamerikanska högerpresidenternas resultat.

7. Nu påstår inte bara oppositionen att det valet inte är legitimt. Men kan inte peka på VAD i valet som var fel eller om det var tekniskt valfusk. Mike Pence anklagade också i sitt nu berömda Twitter-tal valet för att inte vara legitimt. När USA:s gunstlingar vinner är det alltid renhåriga val medan när USA:s ?fiender? vinner då är det konsekvent fusk som lett fram till valsegern.

8. Trump erkänner Juan Guaidó som Venezuelas president och bryter därmed i praktiken och i princip de diplomatiska förbindelserna med Venezuela. För Maduro återstår inget annat än att konstatera detta och formalisera sin brytning med USA.

9. Vad händer nu? Alla vet att varje åtgärd för att upprätthålla författningen innebär konfrontation som i sin tur eskaleras varje gång. Tills det smäller. Så enkel är processens inneboende dynamik. Och det är ingen hemlighet. I Venezuela är polariseringen för varje gång större och därmed farligare, i synnerhet med en aktör som USA, som med den historiska faciten på hand inte inbjuder till en fredlig utveckling.

10. Vi kan bara spekulera i vad som hade hänt om Julio Borges hade undertecknat den gemensamt utarbetade överenskommelsen den 17 februari i Dominikanska Republiken. Men vad som står helt klart, det är att den utvecklingen hade varit klart gynnsammare för ett fredligt perspektiv än den som USA och den latinamerikanska högern har drivit utvecklingen till den 23 januari 2019.

